

skulde være et Princip, det var de særlige Forhold, som medførte den særlige Afgørelse og den særlige Form.

Det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe) kom dernæst ind paa Forholdene ved Opdragelsesanstalten Børgildgaard og vilde have mig til at afgive en bestemt Erklæring om, hvorvidt Forstander Møllerup vil vende tilbage til sin Stilling eller ej. Jeg finder ikke, at det ærede Medlem kan bebrejde mig eller Justitsministeriet noget paa dette Omraade. Da der kom Indstilling til Ministeriet om at søge at skaffe Møllerup en Permission, gjorde jeg det straks, jeg gik til Finansudvalget og fik Tilladelse til at anvende det paagældende Beløb, og Forstander Møllerup har altsaa Permission indtil 1. Juli. Nu foreligger det Spørgsmaal: Skal han vende tilbage, eller skal han ikke vende tilbage? Jeg skal i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at det tidligste Tidspunkt, hvortil han kan opsiges, er 1. Maj næste Aar, og hvis jeg ikke tager fejl, er han opsagt til det paagældende Tidspunkt. Som det ærede Medlem har sagt, er der efter 1. Januar i Fjor fra Tilsynsraadet kommet Indstilling om at afskedige Møllerup, og Overinspektionen har tiltraadt denne Indstilling. Ministeriet har rettet et Spørgsmaal til den paagældende Bestyrelse derovre, et Spørgsmaal, som vi ønskede besvaret, inden vi traf vor Afgørelse. Hvis jeg ikke tager meget fejl, gik Spørgsmaalet ikke ud paa andet, end hvorfor man ikke var kommen med sin Indstilling den Gang, man bad om Permission for Møllerup, thi i den Tid, han har været borte fra Anstalten, kan der dog ikke være indtruffet noget. Det var det Spørgsmaal, vi ønskede besvaret først, men jeg kan ikke tjene det ærede Medlem i her paa staaende Fod at give ham Justitsministeriets Afgørelse. Sagen maa selvfølgelig behandles ligesom alle andre Sager departementalt, igennem Kontorerne, og først saa skal Ministeren træffe sin Afgørelse, og der maa ikke heri lægges noget som helst hverken Afslag eller Tilsgang om, at han ikke bliver afskediget. Afgørelsen vil blive truffen i Ministeriet, naar Sagen er fuldstændig grundigt undersøgt; mere kan det ærede Medlem ikke forlange, jeg skal svare.

Ministeren for offentlige Arbejder

(Thomas Larsen): Jeg skal kun gøre et Par korte Bemærkninger. Den første Bemærkning, jeg har at gøre, er til den ærede Ordfører (Jerichow), som i sit Foredrag i Førmiddags atter kom ind paa at tale om Frederikssund-Banens Takster. Den ærede

Ordfører udtalte, at den Indrømmelse, jeg havde gjort med Hensyn til Afstandsberegningen, var ikke tilstrækkelig og ikke tilfredsstillende, og at det kunde ventes, at denne Sag kom op paa ny til Efteraaret, naar Rigsdagen samles igen. Jeg vil derom sige, at det gjorde mig ondt at høre denne Udtalelse, fordi jeg opfatter hele denne Sag saaledes, at det er en meget betydelig Indrømmelse, jeg dér har gjort, og det kan selvfølgelig ikke give en Minister særlig Lyst til at gøre Indrømmelser, naar han mærker, at selv om han gør en stor Indrømmelse, bliver den alligevel anset for utilfredsstillende. Jeg mener, at den Indrømmelse, jeg har gjort, er meget betydelig, og at den kun ved en haartrukken Fortolkning kunde forenes med Takstlovens Bestemmelser om Afstandsberegning; derfor søgte jeg ogsaa Finansudvalgets Tilslutning til den foretagne Revision. Som sagt, jeg mener, at jeg har vist stor Imødekommen, og jeg har ondt ved at tænke mig, at Finansudvalget, der holder paa, at det her drejer sig om et administrativt Omraade, vil søge at presse Administrationen til Indrømmelser, der ligge udover, hvad den maatte finde forsvarligt.

Den ærede Ordfører stillede i sit første Foredrag et Spørgsmaal, jeg glemte at berøre første Gang, jeg havde Ordet, nemlig Spørgsmaalet om Revision af Statsbanernes Sygekasser. Den ærede Ordfører udtalte, at jeg i Finansudvalget, hvor Sagen var til Samraad, havde sagt, at jeg til Efteraaret vilde fremsætte Lovforslag om Revision af Statsbanernes Sygekasser. Jeg erindrer ikke tydeligt mine Udtalelser ved denne Lejlighed, men jeg gaar ud fra, at jeg har udtalt mig saaledes, som den ærede Ordfører referede, men ved senere nøjere at undersøge denne Sag er jeg kommen til den Opfattelse, at det ikke er nødvendigt at søge særlig Lovhjemmel i den Anledning, idet en Revision af Statsbanernes Sygekasser kan foretages administrativt gennem Forhandlinger med Bestyrelsen. I Realiteten er altsaa den ærede Ordførers Fremstilling rigtig. Det er min Mening i Løbet af Sommeren at foretage en saadan Revision. Hvad for øvrigt Spørgsmaalene om Forhandlingsretten, Hadsund-Broen og Telegrafarbejderne angaar, skal jeg ikke atter komme ind derpaa, men henholde mig til mine tidligere Udtalelser.

Nu maa jeg til Slutning berøre et Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fremdrog i Anledning af Mund- og Klovesygen. Han antydede den Mulighed,